

Lhasa de Sela „cu fața la public“

E frumoasă și e tristă. E americană, e fiica unui profesor mexican de filozofie și a unei fotografe, are un străbunic libanez, trăiește la Marsilia, cântă în engleză, în franceză și, mai ales, în spaniolă. Primul ei album, din 1997, se numea „La Llorona“, cel de-al doilea, de acum doi ani, e „The Living Road“. În România a adus-o Fundația Aurel Mitran“.

Lhasa de Sela a fost la București. A cântat aproape două ore la Sala Palatului, cu tot cu cele trei bisuri, cu o echipă de francezi fascinanți, capabili să nască muzică din fiecare părțică a trupului lor, devenit una cu clavicinul, contrabasul, chitara...

Cu o voce care inunda sala în toată imensitatea

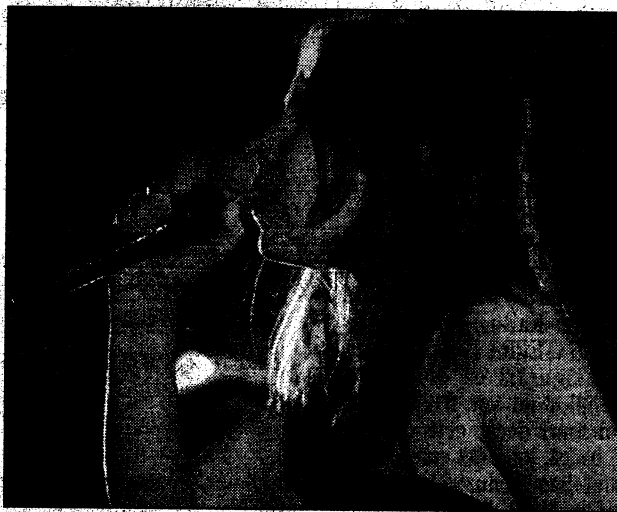

Foto: MEDIAPAX

ei, dominând-o, controlând-o, Lhasa (numele ei e cel al capitalei Tibetului) are ceva dintr-un spirit din alte vremuri, alte locuri, care trăiește „cu fața la perete“ („De căra a la pared“) și care-și pune păcate secrete în eterne

refrenuri fără cuvinte. Fado portughez, ritmuri sud-americane, blues american, muzică neagră, ritmuri gitano, într-o muzică cu foarte, foarte multă emoție, care îngheață și recompune suflète.

I. POPOVICI